

“Als americans només els interessa la novetat”

Al Jarreau, en una imatge recent Foto: DANIEL CHAUVET.

Vuit anys després de la seva última visita al Festival de la Porta Ferrada de Sant Feliu de Guíxols, Al Jarreau, una de les grans veus del jazz de l'últim mig segle, hi tornarà dimarts, per actuar amb la seva banda a l'Espai Port (22.30 h, 40/25 euros), en l'únic concert que oferirà aquest estiu a Catalunya. Nascut a Milwaukee (Wisconsin) ara fa 73 anys, Jarreau ha superat els problemes de salut –l'estiu passat va haver de suspendre diversos concerts per una pneumònia– i es troba en plena forma, amb una energia i una simpatia desbordants. El seu últim disc és un directe gravat amb l'orquestra holandesa Metropole Orkest, sota la direcció de Vince Mendoza.

Alwin Lopez Jarreau. D'on surt aquest Lopez espanyol? No en tinc ni idea [riu], però la qüestió és que tinc un nom anglès, un cognom francès i, al mig, aquest middle name espanyol. A més, jo vinc de Milwaukee i allà els polonesos em deien Jaroussky, perquè tot ho adaptaven a la seva llengua [riu]. Com es troba, després dels problemes de salut del 2012? Em sento molt bé i ple de força, i la meva feina em dona encara més ganes de viure: cantar per a la gent i ajudar-los a passar una bona estona, gaudint junts de la música, és una gran feina, la millor per a mi. Quants concerts fa a l'any? Normalment entre 70 i 75 a l'any, però m'agradaria fer-ne més!

Però el món de la música està canviant, com està canviant també el món financer i tot plegat, i els promotors de concerts estan una mica nerviosos, de manera que ara tot va més lent que ara fa uns anys pel que fa als concerts i les produccions musicals. Així que puc estar molt content de fer encara tants concerts i en dono gràcies a Déu... però jo encara en faria més, que consti [riu]. On actua més, als Estats Units o a Europa? Més a Europa que en cap altre lloc. La raó? És una història complicada, però intentaré resumir-la. Els americans sempre estan interessats en allò que és nou, que sovint no té res a veure amb allò que és bo, simplement és nou. Per tant, la música que agrada als americans està canviant constantment. I per als músics que no representen cap novetat, és molt més difícil arribar al públic, perquè a la ràdio només sona el que és nou i molt sovint és una merda! I mentrestant, les orquestres clàssiques i les big bands estan desapareixent als Estats Units, que han deixat de ser l'epicentre del jazz en benefici d'Europa. I això és així perquè els europeus no necessiten una cosa nova en cada moment, perquè tenen la capacitat de concentrar-se que requereixen determinats tipus de música. Si no tens res al cap, necessites que te l'omplin contínuament de nous materials efímers, perquè no tens la capacitat de pensar pel teu compte durant cinc minuts. A més, el públic europeu té una llarga, llarga, llarga història al darrere, ha anat a museus on ha vist obres de Rembrandt i Picasso, ha escoltat molta música clàssica, ha llegit filòsofs com Spinoza... Per tot això crec que ara estic fent més música a fora que no pas a dins d'Amèrica... i ara tindrà un problema amb tots els americans [riu], perquè si llegeixen això pensaran: aquest Al Jarreau no és una persona gaire simpàtica [riu sorollosament]. No es preocupi: el meu diari no arriba a Amèrica... Ara, amb internet, tot és possible. Potser algú penjarà l'entrevista a Facebook i els meus compatriotes en sentiran a parlar. Qualsevol cosa de què parli a la premsa és més pública que mai. Com va anar el treball amb la Metropole Orkest? Per a qualsevol cantant és una experiència impressionant treballar amb una gran orquestra com aquesta. La Metropole pot sonar com una big band clàssica dirigida per Count Basie, però és una

formació amb capacitat també per tocar obres de Mozart o Txaikovski, i l'endemà pot canviar totalment de registre i interpretar la música de Sly Stone, Parlament o Funkadelic. La Metropole Orkest té una capacitat d'adaptació sorprenent i, en el disc en directe que hem enregistrat plegats, ha donat una nova dimensió a la meua música: és com si el públic escoltés unes cançons totalment noves, tot i tractar-se d'adaptacions d'alguns dels temes més coneguts del meu repertori. La gent escolta en aquest disc *Flame, I'm beginning to see the light* o *Spain* com si fos la primera vegada que ho fa, perquè realment és una nova manera d'interpretar-les, amb uns arranjaments orquestrals completament diferents dels originals. A Sant Feliu, però, actuarà amb la seva pròpia banda. Sí, com ho faig el 99 per cent de les vegades. I crec que és molt important escoltar-me amb la meua banda, acompanyat pel meu guitarrista i el meu bateria habituals. Si els escolteu, tindreu una nova experiència a la vostra vida! Jo tinc aquesta experiència cada dia i em sento molt afortunat, perquè són uns músics excepcionals! Un d'ells, Larry Williams, treballa amb mi des de fa trenta anys, i el més nou de la banda ja fa set anys que hi és. Són uns músics tan bons que no em necessiten, i jo més aviat sóc un destorb per a ells [riu]. Sense mi són una banda meravellosa [riu encara més]. El seu primer ofici va ser treballador social. L'ha marcat? Sí. Va ser una experiència molt important treballar amb gent que tenia tot tipus de problemes. Això et canvia, òbviament, i fa que entenguis molt millor les persones i que assoleixis unes determinades sensibilitats que difícilment tindràs si no fas aquesta feina, que m'han ajudat molt en la vida i en la música.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 04-08-2013 Pàgina 58

-El Punt Avui. Edició Nacional 04-08-2013 Pàgina 40

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/667762-als-americanos-nomes-els-interessa-la-novetat.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss